

βρομιάρης

βρομιάρης, ο, θηλ. **βρομιάρα, η**, ουσ. [<βρομιά + κατάλ. -ρης], ο βρομιάρης. **1.** ο αισχρός, ο ανήθικος, ο πρόστυχος, ο διεφθαρμένος: «σου απαγορεύω να κάνεις παρέα μ' αυτόν το βρομιάρη». **2.** επιτιμητικός, θαυμαστικός ή χαϊδευτικός χαρακτηρισμός οικείου ατόμου: «έλα δω, ρε βρομιάρη, γιατί με κατηγορήσες; || βρε βρομιάρη, πώς τα καταφέρνεις και μπαίνεις πάντα στο γήπεδο χωρίς εισιτήριο! || έλα δω, ρε βρομιάρη, που σε ψάχνω απ' το πρωί!»·

- ο βρομιάρης τον βρομιάρη αγαπά, λέγεται ειρωνικά στην περίπτωση που κάποιος απατεώνας ή παράνομος συνταίριαξε με κάποιον όμοιό του ή στην περίπτωση που κάνουν παρέα δυο άτομα του ιδίου χαμηλού πνευματικού επιπέδου: «ο ένας χαρτοπαίχτης, ο άλλος παπατζής, τα βρήκαν απ' την πρώτη στιγμή που συναντήθηκαν γιατί, ο βρομιάρης τον βρομιάρη αγαπά». Συνών. βρήκε ο Φίλιππος το Ναθανάήλ (β) / είναι ραμμένοι φόδρα με φόδρα (β) / κύλησε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι (β) / όμοιος τον όμοιο (β) / όμοιος τον όμοιο κι η κοπριά στα λάχανα / τα ψωριάρικα γαϊδούρια από βουνό σε βουνό μυρίζονται.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας